

Arrest

nr. 308 303 van 14 juni 2024
in de zaak RvV x / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. BARTOS
Sous le Château 10
4460 Grâce Hollogne

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 10 juni 2024 via J-box heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 30 mei 2024 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 juni 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 juni 2024 om 11.00 u.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat T. BARTOS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. MISSEGHES, die *loco* advocaten T. BRICOUT & C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 9 juni 2020 voor het eerst toe op Belgisch grondgebied als niet-begeleide minderjarige en diende op 22 juni 2020 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen trof op 14 maart 2022 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Na beroep

weigerde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus in zijn arrest van 11 april 2023 (RvV 11 april 2023, nr. 287 431).

1.3. Verzoeker diende op 24 augustus 2023 wederom een verzoek om internationale bescherming in in België.

1.4. Uit de gegevens van de Eurodac-databank bleek dat verzoeker reeds op 28 januari 2020 en op 21 juli 2023 verzoeken om internationale bescherming had ingediend in Frankrijk.

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) trof op 23 november 2023 een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}) in toepassing van de Verordening 604/2013/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Verordening 604/2013/EU).

1.6. Verzoeker werd op 4 december 2023 overgedragen aan de Franse autoriteiten.

1.7. Verzoeker diende op 29 januari 2024 nogmaals in België een verzoek om internationale bescherming in.

1.8. De Franse autoriteiten verklaarden zich op 16 februari 2024 akkoord met de terugname van verzoeker, maar op 14 maart 2024 werd het verzoek om internationale bescherming afgesloten wegens impliciete afstand.

1.9. Verzoeker diende op 3 mei 2024 andermaal in België een verzoek om internationale bescherming in.

1.10. De gemachtigde van de staatssecretaris trof op 30 mei 2024 een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}). Verzoeker werd hiervan op 3 juni 2024 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer(1), die verklaart te heten(1):

naam: A. (...) voor naam: I. (...) geboortedatum: (...) 2004 geboorteplaats: (...) nationaliteit: Afghanistan die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Frankrijk (2) toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 18 §1 b van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013.

De heer A. (...) I. (...), verder de betrokkene genoemd, die verklaart de Afghaanse nationaliteit te hebben, bood zich op 03.05.2024 aan bij onze diensten met de bedoeling een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Betrokkene diende formeel zijn verzoek in op 03.05.2024. Betrokkene verklaarde nergens eerder een verzoek te hebben ingediend.

Onderzoek van de vingerafdrukken leidde tot treffers in het kader van Eurodac, vastgesteld ten gevolge van de vergelijking van de vingerafdrukken van de verzoeker met de krachtens artikel 9 van de Verordening 603/2013 verzamelde vingerafdrukken. Deze treffers tonen aan dat de betrokkene eerder een verzoek indiende in Griekenland op 07.05.2019, in Frankrijk op 28.01.2020 en op 21.07.2023 en in België op 22.06.2020 en op 24.08.2023 en op 29.01.2024.

Betrokkene werd in het kader van zijn verzoek gehoord op 08.05.2024. Hij verklaarde ongehuwd te zijn en geen kinderen te hebben. Betrokkene stelde dat hij geen familieleden heeft die in België of in een andere lidstaat verblijven. Hij kon tijdens het persoonlijk onderhoud zijn originele taskara (nummer 34337256, afgegeven op 16.02.2022) en een vertaling van het document voorleggen. Hij stelde nooit in het bezit te zijn geweest van een paspoort.

Betrokkene diende eerder een verzoek om internationale bescherming in België in op 22.06.2020. Gezien betrokkene op dat moment minderjarig was werd zijn verzoek in België behandeld. Op 17.04.2023 werd het verzoek om internationale bescherming van betrokkene afgewezen door de Belgische instanties en op 26.04.2024 werd een bevel om het grondgebied te verlaten uitgereikt. Op 24.08.2024 diende betrokkene opnieuw een verzoek om internationale bescherming in België in. De genomen vingerafdrukken tonen aan dat betrokkene intussen op 21.07.2023 ook een verzoek om internationale bescherming indiende in Frankrijk. Op 06.10.2023 verstuurden wij een terugnameverzoek naar de Franse instanties, zij accepteerden dit verzoek op 20.10.2023. Betrokkene ontving van ons op 23.11.2023 een beslissing tot weigering van verblijf

met bevel het grondgebied te verlaten (26quater). Hij ontving tegelijkertijd een beslissing tot vasthouding in een welbepaalde plaats en werd dezelfde dag overgebracht naar het gesloten centrum van Merksplas. Van hieruit werd betrokkene op 04.12.2023 overgedragen aan de Franse instanties. Betrokkene verklaarde dat hij na zijn overdracht aan Frankrijk ongeveer 6 of 7 dagen in het land verbleef waarvan 2 dagen in de buurt van de luchthaven en de rest van de tijd op straat in Parijs. Hij reisde vervolgens in een taxi terug naar België waar hij rond 11 of 12.12.2023 aankwam. Betrokkene diende op 29.01.2024 opnieuw een verzoek om internationale bescherming in België in. Op 02.02.2024 verstuurdde wij een terugnameverzoek naar de Franse instanties, dat werd door hen geaccepteerd op 16.02.2024. Betrokkene werd gehoord op 01.02.2024 maar daagde niet op voor zijn volgende afspraak met onze diensten op 22.02.2024 en gaf geen geldige reden voor zijn afwezigheid op. Op 14.03.2024 werd een impliciete afstand van zijn verzoek geregistreerd in zijn dossier, hiermee werd het verzoek van betrokkene afgesloten.

Tijdens zijn persoonlijk onderhoud werd de betrokkene gevraagd om welke specifieke reden(en) hij een verzoek om internationale bescherming indiende in België. Verder vroegen we de betrokkene of hij op vlak van omstandigheden van opvang en/of behandeling bezwaren heeft tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat in het kader van Verordening 604/2013. Betrokkene verklaarde dat zijn vrienden hem hebben aangeraden naar België te komen. Hij stelde dat hij niet veel wist over België maar zij vertelden hem dat het een goed land is. Betrokkene uitte verzet tegen een overdracht aan Frankrijk omdat hij zich er niet goed voelt, hij verblijft al lang in België, heeft hier gewerkt en is het hier gewoon. Betrokkene verklaarde dat hij in Frankrijk gedwongen werd zijn vingerafdrukken af te staan maar dat hij er geen verzoek om internationale bescherming indiende, hij stelde verder dat hij er na zijn repatriëring ook geen verzoek indiende.

Op 02.02.2024 verstuurdde wij een terugnameverzoek naar de Franse instanties. Zij stemden op 16.02.2024 in met de terugname van betrokkene conform artikel 18(1)b van Verordening 604/2013. Dit akkoord is nog steeds geldig. De Franse instanties vragen betrokkene over te dragen via de luchthaven van Parijs – Charles de Gaulle, hij dient zich aan te melden bij de Préfecture de Police (centre des demandeurs d'asile).

Op 26.04.2024 en op 30.05.2024 ontvingen onze diensten van de advocaat van de betrokkene een schrijven waarin de toepassing van de soevereiniteitsclausule wordt verzocht en dus wordt gevraagd dat het verzoek om internationale bescherming van de betrokkene door België zou worden behandeld. De advocaat van betrokkene brengt een aantal bezwaren aan tegen een overdracht aan Frankrijk. Verder in deze beslissing gaan we dieper in op de aangehaalde punten.

Verordening 604/2013 is een onderdeel van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen waaronder de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Er moet dan ook worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in deze context dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek tot internationale bescherming. Dit betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de enkele wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna HvJ-EU) oordeelde in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 dat niet kan worden uitgesloten dat de werking van het asielstelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij op de hoogte kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Frankrijk een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat men in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM).

Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublinverordening de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

De Franse instanties stemden op 16.02.2024 in met de behandeling van het door de betrokkene in België ingediende verzoek tot internationale bescherming met toepassing van artikel 18(1)b van Verordening 604/2013: "De verantwoordelijke lidstaat is verplicht b) een verzoeker wiens verzoek in behandeling is en die een verzoek in een andere lidstaat heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen". Hieromtrent verwijzen we ook artikel 18(2), §1 van Verordening 604/2013 : "In alle in lid 1, onder a) en b), bedoelde omstandigheden behandelt de verantwoordelijke lidstaat het verzoek om internationale bescherming of rondt hij de behandeling van het verzoek af".

Dit betekent dat zijn verzoek nog hangende is en niet het voorwerp was van een finale beslissing. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Frankrijk in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen. De Franse instanties zullen de betrokkene niet verwijderen naar zijn land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van zijn verzoek.

Op basis van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier zijn er volgens ons geen redenen om aan te nemen dat het door de betrokkene in Frankrijk ingediende verzoek niet op een objectieve en gedegen wijze aan de bovenvermelde standaarden werden getoetst.

Indien zou worden aangevoerd dat een overdracht van de betrokkene aan Frankrijk "indirect refoulement" impliceert merken we op dat Frankrijk partij is bij het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen van 1951, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 1967 en bij het EVRM en dat er derhalve kan van worden uitgegaan dat de Franse instanties zich houden aan hun internationale verplichtingen. Het komt aan de betrokkene toe aannemelijk te maken dat in Frankrijk sprake is van aan het systeem gerelateerde tekortkomingen wat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen betreft zodoende dat niet langer uitgegaan mag worden van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.

We erkennen dat zowel het EHRM als het Hof van Justitie intussen stelden dat het interstatelijk vertrouwensbeginsel weerlegbaar is, maar enkel in een situatie dat de lidstaten op de hoogte kunnen zijn van het feit dat aan het systeem verbonden tekortkomingen inzake de procedure of de opvangvoorzieningen voor verzoekers in de verantwoordelijke lidstaat aannemelijk maken dat de betrokken verzoeker van internationale bescherming een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest of artikel 3 van het EVRM in geval van overdracht aan de betrokken lidstaat.

We wensen hieromtrent ook te verwijzen naar de uitspraak van het EHRM van 02.12.2008 in de zaak K.R.S. tegen het Verenigd Koninkrijk (nr. 32733/08) waarin wordt gesteld dat in het geval van een risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling of op "refoulement" de betrokken verzoeker dit kan aanklagen bij de desbetreffende autoriteiten en zo nodig daarna bij het EHRM in het kader van regel 39 (voorlopige maatregelen) van de regels van het Hof. We weten dat het EHRM dit standpunt later en meer bepaald in geval van Griekenland wijzigde, maar we zijn van oordeel dat deze algemene regel in dit geval van een overdracht aan Frankrijk staande blijft. In deze optiek zijn we de mening toegedaan dat de betrokkene klachten betreffende de procedure tot het bekomen van internationale bescherming dient te richten tot de daartoe bevoegde Franse instanties en zo nodig bij het EHRM wat betekent dat hier in beginsel geen taak is weggelegd voor de Belgische instanties.

We zijn van oordeel dat het niet toekennen van internationale bescherming aan de betrokkene door de Franse instanties niet leidt tot de conclusie dat de procedure voor het bekomen van internationale bescherming in Frankrijk in zijn geheel gekenmerkt wordt door systeemfouten zoals begrepen in artikel 3(2) van Verordening 604/2013.

Middels het akkoord van 16.02.2024 hebben de Franse instanties te kennen gegeven dat ze verantwoordelijk zijn voor de behandeling van het verzoek van de betrokkene wat betekent dat in dit geval geen sprake is van (indirect) refoulement bij overdracht aan Frankrijk. De betrokkene zal na overdracht in Frankrijk een nieuw verzoek kunnen indienen en nieuwe elementen kunnen aanvoeren. Zolang er geen uitspraak is in dit tweede verzoek kan de betrokkene niet worden verwijderd van het Franse grondgebied.

Frankrijk onderwerpt verzoeken om internationale bescherming aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Franse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren.

Betrokkene verklaarde dat hij een verzoek om internationale bescherming indiende in België omdat zijn vrienden hem vertelden dat dit een goed land is en hem aangeraden hebben naar België te komen. Hij uitte verzet tegen een overdracht aan Frankrijk omdat hij er zich niet goed voelt. Hij verblijft al lang in België, heeft hier gewerkt en is het leven hier gewoon. We benadrukken dat het niet aan de betrokkene is om te bepalen

in welke lidstaat zijn verzoek dient te worden behandeld. Betrokkene bezorgde ons middels zijn advocaat verschillende documenten die zijn integratie in de Belgische samenleving moeten aantonen en die laten zien dat betrokkene intussen een eigen sociaal netwerk kon uitbouwen in ons land, het gaat om brieven van vrienden, zijn werkgever, collega's en attesten van scholen, NGO's en andere instanties. Dat betrokkene een band zou hebben met België omdat hij hier al lang verblijft is geen criterium dat weerhouden wordt bij het onderzoek naar de verantwoordelijke lidstaat, het doet m.a.w. geen afbreuk aan de verantwoordelijkheid van Frankrijk. Het dient te worden opgemerkt dat het volgen van betrokkene in diens keuze van het land waar hij een verzoek om internationale bescherming wil indienen zou neerkomen op het ontkennen van het objectief dat Europa voor ogen heeft in haar Dublin-III Verordening waarbij de criteria en de mechanismen worden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming en om een vrije keuze van de verzoeker om internationale bescherming uit te sluiten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene kan dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule.

Betrokkene verklaarde dat hij in Frankrijk werd gedwongen zijn vingerafdrukken te geven maar stelde dat hij er geen verzoek om internationale bescherming indiende. Hij stelde dat hij ook na zijn repatriëring op 04.12.2023 geen verzoek om internationale bescherming indiende in Frankrijk. We benadrukken dat Verordening 603/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26.06.2013 de lidstaten opdraagt de vingerafdrukken te registreren van elke persoon van 14 jaar of ouder die om internationale bescherming verzoekt (artikel 9) en van elke onderdaan van een derde land of staatloze van veertien jaar of ouder die, komende uit een derde land en die door de bevoegde controleautoriteiten van een lidstaat is aangehouden in verband met het illegaal over land, over zee of door de lucht overschrijden van de grens van die lidstaat en die niet is teruggezonden (artikel 14). Het laten nemen van de vingerafdrukken in de gevallen vermeld in artikel 9 en artikel 14 van deze Verordening is derhalve niet vrijblijvend of een vrije keuze, maar een verplichting. Dat de betrokkene zou aangeven dat hij werd verplicht of werd gedwongen zijn vingerafdrukken te laten registreren kan dan ook niet worden beschouwd als een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Franse autoriteiten.

Betreffende de verklaring dat hij geen verzoek om internationale bescherming indiende in Frankrijk merken we op dat het vingerafdrukkenonderzoek een Eurodac-resultaat type "1" voor dit land opleverde. Artikel 24(4) van Verordening 603/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26.06.2013 bepaalt dat verzoekers voor internationale bescherming worden aangeduid met code "1" na de kenletter(s) van de lidstaat, die de gegevens heeft toegezonden. Hieruit dient te worden besloten dat de betrokkene wel degelijk een verzoek om internationale bescherming indiende in Frankrijk. We merken verder op dat betrokkene op 07.05.2019 in Griekenland en op 28.01.2020 en nogmaals op 21.07.2023 in Frankrijk zijn vingerafdrukken gaf in het kader van een verzoek om internationale bescherming. Dat de vingerafdrukken van betrokkene enkel 'toevallig' werden genomen in Frankrijk toen hij er op bezoek was in Parijs klopt alvast niet.

De advocaat haalt in de tussenkomst enkele nieuwe elementen aan die te maken hebben met de situatie in Afghanistan en de situatie van betrokkene indien hij naar Afghanistan zou worden teruggestuurd. Ze stellen hierbij dat er bij de beoordeling van het tweede verzoek van betrokkene (dd. 24.08.2023) met deze nieuwe elementen geen rekening werd gehouden. We benadrukken dat het verzoek van betrokkene werd behandeld in de Dublinprocedure. Voor de beslissing in dat verzoek is de betreffende informatie dus niet relevant, in het kader van de Dublinprocedure onderzoeken wij welke lidstaat verantwoordelijk is voor het verzoek in kwestie. Wij moeten dus nagaan of betrokkene kan overgedragen worden aan Frankrijk en niet of betrokkene door Frankrijk (of door een andere lidstaat) kan uitgeleverd worden aan zijn land van herkomst. Het komt aan de verantwoordelijke lidstaat, in dit geval Frankrijk, toe om de inhoudelijke vluchtmotieven van betrokkene te beoordelen.

De advocaat van betrokkene stelde dat het bij derde verzoek van betrokkene (dd. 29.01.2024) opnieuw geen rekening werd gehouden met de nieuwe elementen in het dossier van betrokkene, ze stellen dat het dossier middels een 'technische weigering' werd afgesloten nadat betrokkene omwille van een medische reden afwezig was voor zijn afspraak bij onze diensten. We merken in de eerste plaats op dat het derde verzoek van betrokkene opnieuw deel uitmaakte van de Dublinprocedure en er op dat moment dus enkel werd onderzocht welke lidstaat verantwoordelijk was voor het verzoek van betrokkene. Verder benadrukken we dat betrokkene niet binnen de 15 dagen een geldige reden opgaf voor zijn afwezigheid op zijn afspraak met onze diensten op 22.02.2024. Het medische attest dat de advocaat op 19.03.2024 per e-mail heeft verstrekt, kon niet worden geaccepteerd als geldige reden voor zijn afwezigheid. Het attest werd ons niet binnen de 15 dagen na de gemiste afspraak toegestuurd. Bovendien blijkt dat het handgeschreven attest door een arts werd opgesteld op 06.03.2024 en geeft het aan dat betrokkene zelf heeft aangegeven dat hij verhinderd was voor zijn afspraak met onze diensten op 22.02.2024. Uit niets blijkt dat betrokkene daadwerkelijk is gezien en/of behandeld door een arts op 22.02.2024. Dit is dus eerder een welwillendheidsattest dan een geldig medisch attest.

In het recent geactualiseerd rapport van het onder meer mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" (Claire Salignat, Véronique Planès-Boissac e.a., "Asylum Information Database - Country Report France", laatste update op 24.05.2024, hierna AIDA-rapport genoemd, <https://www.asylumineurope.org/reports/country/france>, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier) wordt gesteld dat de verzoeken van personen die in het kader van de Dublin-verordening worden overgedragen aan Frankrijk op dezelfde manier worden behandeld

als andere verzoeken voor internationale bescherming. (AIDA-rapport p.74, Concerning access to the asylum procedure upon return to France under the Dublin III Regulation, these applications are treated in the same way as any other asylum applications).

Het rapport omschrijft de situatie van aan Frankrijk overgedragen personen wel als ingewikkeld wat opvang en bijstand betreft. Het kaart aan dat aan Frankrijk overgedragen personen van de luchthaven van Parijs zelf en met eigen middelen naar de voor hun verzoek verantwoordelijke prefectuur moeten en daarbij soms problemen ervaren om opvang te verkrijgen (AIDA-rapport p. 74). Hieromtrent merken we op dat de Franse instanties verzoeken de betrokkene over te dragen via de luchthaven van Parijs – Charles de Gaulle, betrokkene wordt gevraagd zich aan te bieden bij de Préfecture de Police (centre des demandeurs d'asile). Hieruit besluiten we dat de betrokkene dan ook geen verre verplaatsing naar het verantwoordelijke departement dient te ondernemen.

Frankrijk kent verschillende soorten opvangstructuren: Accommodation centres for all asylum seekers (CADA), Emergency accommodation for all asylum seekers (HUDA) en Reception and administrative situation examination centres (CAES). Personen die via een Dublinprocedure worden overgedragen aan Frankrijk worden behandeld als 'gewone' asielzoeker en kunnen aldus genieten van dezelfde opvangmogelijkheden met als enige uitzondering dat zij geen toegang hebben tot de CADA-centra. (AIDA-rapport p. 111-112) Dit wil natuurlijk niet zeggen dat er geen problemen opduiken in het opvangsysteem van Frankrijk. Ondanks de opgedreven capaciteit van de Franse opvangstructuren blijft het in sommige regio's moeilijk om iedere asielzoeker van opvang te voorzien en belanden ook in 2023 asielzoekers die recht hebben op opvang soms op straat (AIDA-rapport, p. 120). We zijn van oordeel dat dit niet leidt tot het besluit dat de Franse opvangvoorzieningen dermate structurele tekortkomingen kennen dat niet langer kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.

We betwisten niet dat het geactualiseerde AIDA-rapport kritische bemerkingen plaatst bij onder meer de capaciteit van en de toegang tot de Franse opvangstructuren, maar zijn van oordeel dat het geen aanleiding biedt te besluiten dat personen, die onder de bepalingen van Verordening 604/2013 aan Frankrijk worden overgedragen, systematisch geen toegang krijgen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangstructuren, dat Frankrijk algeheel in gebreke blijft in het opvang bieden aan verzoekers van internationale bescherming en geen inspanningen levert om de opvangcapaciteit te vergroten. Het wijzen op het feit dat in Frankrijk, net zoals in andere lidstaten, problemen kunnen voorkomen betreffende de behandeling van verzoeken voor internationale bescherming en de opvang en begeleiding van verzoekers. Dit betekent niet dat dient te worden besloten dat de procedures voor het verwerven van internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen in Frankrijk dermate structurele tekortkomingen vertonen dat personen die in het kader van Verordening 604/2013 aan Frankrijk worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het AIDA-rapport over Frankrijk meldt dat asielzoekers toegang hebben tot de Franse gezondheidszorg via de universele ziekteverzekering (PUMA), dit geldt ook voor personen die via een Dublin-procedure worden overgedragen aan Frankrijk. De gezondheidszorg is in de meeste Franse regio's goed toegankelijk. Sinds 2019 werd er echter een wachtperiode ingesteld voor asielzoekers, sinds 2020 moet een asielzoeker tenminste 3 maanden in Frankrijk verblijven alvorens hij of zij toegang krijgt tot de Franse gezondheidszorg. De eerste 3 maanden van hun verblijf hebben ze enkel recht op dringende medische zorgen. Dit betekent dat de gezondheidszorg in Frankrijk sinds 2020 minder toegankelijk is voor verzoekers die hierdoor vaak langer wachten om een dokter te consulteren, daarnaast maakt dit het moeilijker om snel bepaalde kwetsbaarheden te kunnen identificeren. (AIDA-rapport p. 131-132). Hoewel het rapport melding maakt van bepaalde obstakels in de toegang tot gezondheidszorg in Frankrijk leidt dit geenszins tot de conclusie dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers voor internationale bescherming dermate problematisch is dat een overdracht aan Frankrijk een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest tot gevolg dreigt te hebben.

Wij ontvingen bij de tussenkomst van de advocaat van betrokkene een brief van vzw Live in Color die betrokkene begeleidt en hierbij een medisch attest (daterend van 05.01.2024) om te verantwoorden dat betrokkene bij zijn aanmelding zou worden vergezeld door zijn advocaat, dit omwille van een psychologisch trauma dat betrokkene bij zijn vorige bezoek aan onze diensten zou hebben opgelopen. We merken op dat het gaat om een attest van een huisarts, er werd geen enkel attest voorgelegd dat aantoonde dat betrokkene op dit moment of in het verleden psychologisch of psychiatrisch werd opgevolgd. We benadrukken verder dat betrokkene ondanks het trauma dat hij bij een vorige bezoek aan onze diensten beweert te hebben opgelopen, en dat niet wordt ondersteund door concrete bewijsstukken, toch besloot het land dat verantwoordelijk is gebleken voor het onderzoek van zijn verzoek om internationale bescherming (in casu Frankrijk) te verlaten om opnieuw een verzoek om internationale bescherming in te dienen in België. Betrokkene bevestigde tijdens het persoonlijk onderhoud dat er geen bijzondere procedurele noden zijn, en benoemde hierbij geen lopende, wenselijke of noodzakelijke behandelingen die ontoereikend zijn of die nu niet worden verstrekt, de aangeboden medische verzorging en behandeling is dus adequaat (om een menswaardig antwoord te bieden en de vitale belangen van de verzoeker duurzaam te beschermen). Betrokkene bracht zelf tijdens het persoonlijk onderhoud geen medische problemen of medische attesten aan, hij stelde enkel last te hebben van stress.

We merken op dat de betrokkene tot heden in het kader van zijn verzoek voor internationale bescherming geen attesten of andere objectieve elementen aanbracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Frankrijk verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht een risico impliceren op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Er werden geen elementen aangevoerd die leiden tot het besluit dat in het geval van de betrokkene sprake is van een ernstige mentale of lichamelijke aandoening en een daaruit volgende reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand van de betrokkene in geval van een overdracht en in die mate dat de overdracht een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest zou impliceren.

We benadrukken dat Verordening 604/2013 voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een medische problematiek of speciale noden wordt die informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor de overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat op de wijze omschreven in artikel 32 van Verordening 604/2013. De uitwisseling van informatie conform artikel 32 is niet vrijblijvend en is er uitdrukkelijk op gericht dat de ontvangende lidstaat de nodige maatregelen kan treffen. Dat Frankrijk geen gevolg zou geven aan eventueel conform artikel 32 uitgewisselde informatie wordt niet aannemelijk gemaakt.

We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de medische voorzieningen in Frankrijk niet van een vergelijkbaar niveau als in België mogen worden geacht en dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Frankrijk niet de nodige zorgen zal kunnen verkrijgen.

De Franse autoriteiten worden tenminste 7 werkdagen vooraf in kennis gesteld van de overdracht van de betrokkene.

Gelet op het voorgaande wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat een overdracht van de betrokkene aan Frankrijk een reëel risico inhoudt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Gelet op het voorgaande wordt besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek tot internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek tot internationale bescherming, die aan de Franse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 3(2) van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(3), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven. Betrokkene zal teruggeleid worden naar de bevoegde Franse autoriteiten (4)."

2. Over de vordering tot schorsing

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan, overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Het uiterst dringende karakter

2.2.1. Verzoeker zet in zijn verzoekschrift het volgende uiteen betreffende de uiterst dringende noodzakelijkheid:

"a.

En droit

La demande de suspension d'extrême urgence prévue à l'article 39/2, § 1er, alinéa 3, de la loi du 15 décembre 1980, vise à empêcher que la suspension ordinaire et, a fortiori, l'annulation perdent leur effectivité².

b.

En fait

En l'espèce, la partie requérante est privée de sa liberté et se trouve actuelle au centre fermé pour Illégaux 127bis en vue de son transfert vers la France.

Elle fait donc l'objet d'une mesure de transfert dont l'exécution est imminente.

Il est dès lors établi que la suspension de l'exécution selon la procédure de suspension ordinaire interviendra trop tard et ne sera pas effective. »

2.2.2. Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 3 juni 2024 van zijn vrijheid werd beroofd en werd overgebracht naar het gesloten centrum 127bis te Steenokkerzeel met het oog op zijn overdracht aan Frankrijk. Omwille van de vasthouding van verzoeker en zijn overbrenging met het oog op zijn overdracht, die op 17 juni 2024 in het vooruitzicht werd gesteld, is het aannemelijk dat een gewone schorsingsprocedure niet zou kunnen worden afgerond alvorens de gedwongen tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing heeft plaatsgevonden.

2.2.3. Verweerder betwist de uiterst dringende noodzakelijkheid niet in zijn nota met opmerkingen.

Aan de voorwaarde met betrekking tot de uiterst dringende noodzakelijkheid is voldaan.

2.3. De ernst van de aangevoerde middelen

2.3.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de vreemdelingenwet. Verzoeker formuleert zijn grief als volgt:

« L'Office des Etrangers a pris sa décision de refus de séjour avec ordre de quitter le territoire pour différentes raisons.

L'Office des Etrangers insiste sur le fait que le Règlement 604/2013 exclut le libre choix de l'intéressé pour la détermination de l'Etat membre responsable de sa demande d'asile.

En d'autres mots, la simple appréciation personnelle d'un Etat membre par l'intéressé ou le fait qu'il souhaite voir sa demande traitée dans un Etat membre particulier ne sont pas suffisants.

Enfin, l'Office des Etrangers ajoute que le requérant sera accueilli en France dans de bonnes conditions, qu'il bénéficiera d'une assistance matérielle adéquate, et qu'il aura accès aux soins médicaux nécessaires en cas de besoin.

Plus généralement, l'Office des Etrangers considère que le requérant ne démontre pas que ses droits ne seront pas respectés en France ou qu'il aurait des craintes de subir des traitements inhumains ou dégradants sur le territoire français en violation de l'article 3 de la CEDH.

L'autorité administrative estime en effet que si des légères défaillances existent, elles ne peuvent fonder un risque de traitements inhumains ou dégradants.

ii.

Violation de l'article 3 de la CEDH en cas de transfert en France

Le requérant fait grief à l'Office des Etrangers de ne pas avoir tenu compte de la situation spécifique dans laquelle il se trouve et du risque de violation de l'article 3 de la CEDH y afférent en cas de transfert vers la France.

En effet, la décision querellée pourrait être opposée à tout demandeur d'asile se trouvant sous le coup de la procédure « Dublin » à destination de la France.

Tout d'abord, il n'est pas garanti que le requérant soit en mesure de disposer de soins de santé. Un rapport du 10 novembre 2021 a été rendu par l'assemblée nationale concernant notamment les demandeurs de protection internationale⁴.

Il est apparu que les demandeurs de protection doivent faire face à des difficultés importantes dans le cadre de leurs soins de santé :

L'aide médicale de l'État (AME) a pour objet d'assurer une couverture maladie aux personnes démunies en situation irrégulière. Elle poursuit une triple logique de protection de la santé publique, d'accès aux soins et de maîtrise des dépenses publiques. Les travaux de la commission d'enquête mettent en lumière trois difficultés : un taux de recours à l'AME très bas, des pièces demandées parfois de manière abusive par les caisses primaires d'assurance maladie (CPAM) lors de la constitution des dossiers, et le récent durcissement des délais encadrant le recours à l'AME.

Certaines CPAM demandent « la copie de toutes les dernières démarches à la Préfecture (...) » ou encore des compléments de justificatifs de domicile, qui ne sont légalement pas requis puisque le principe déclaratif en matière de domicile s'applique à tous les droits sociaux. Ces pratiques, certes ponctuelles, doivent cesser. Elles retardent l'accès au droit des personnes, contribuant à « l'épuisement administratif » dont beaucoup d'acteurs font état.

Un délai de carence de 3 mois s'applique aux demandeurs d'asile avant leur affiliation à la Protection universelle maladie (PUMA). Dans l'intervalle, ils sont affiliés à l'AME soins urgents pour les soins « dont l'absence mettrait en jeu le pronostic vital ou pourrait conduire à une altération grave et durable de l'état de santé de la personne ou d'un enfant à naître ».

De même, plusieurs facteurs limitaient l'accès au logement, parmi lesquels le fait que les « collectivités territoriales ne soient pas assez impliquées dans la mise à disposition de ces logements », il est donc « difficile de mobiliser des logements en dehors du contingent préfectoral ». Malgré la contractualisation opérée dans le cadre des contrats territoriaux d'accueil et d'intégration des réfugiés (CTAIR), l'objectif de 14 000 logements mis à disposition des bénéficiaires de la protection internationale en 2021 n'est atteint qu'à 50 %. Il est ainsi impératif que les collectivités locales, compétentes en matière de logement, s'impliquent davantage en la matière. De plus, les appartements proposés au sein du parc de logement social sont souvent peu adaptés aux nouveaux profils de réfugiés.

En d'autres termes, il est démontré que le requérant serait opposé à différents obstacles concernant l'accès aux soins de santé, à un logement décent ainsi qu'à l'accès au marché du travail.

Le dernier rapport AIDA disponible confirme les difficultés liées à l'obtention d'un logement décent⁵. Selon ce rapport : « As stated above, only about 59% of asylum seekers eligible for material reception conditions were accommodated at the end of 2023. The shortcomings of the French reception system were condemned in December 2022 by the UN Committee on the elimination of racial discrimination. People have no choice but to turn to squalid living conditions, including in informal camps, which are regularly dismantled by the authorities, with or without a planned accommodation solution.

In Paris, from 2019 to end of 2021, 27,508 migrants were evacuated from camps and accommodated through 109 operations carried out by the authorities, including a violent evacuation in November 2020 widely condemned by NGOs, media and politicians. In 2022, 6,668 persons were evacuated from the Parisians camps. In 2023, 6,443 persons were evacuated. A coordination unit to deal with these situations was set up in January 2021, bringing together the authorities and associations. The implementation of a national reception scheme, allowing better orientation from the Paris region to accommodation in other regions, enabled the orientation of 36,106 migrants in 2021 and 2022. However, some NGOs report numerous cases of people who could not be accommodated following these operations or who were placed in detention. In Calais, regular dismantlement operations have been carried out since 2015, as described in the previous updates of this report. Yet, hundreds of migrants were still living in makeshift camps in Calais area throughout 2023. Early 2023, NGOs stated that about 800 migrants were in Calais and its surroundings. Following a visit to the informal camp in Calais in September 2020, carried out upon the request from 13 NGOs, the Ombudsman noted sub-standard living conditions. A report published by Human Rights Watch in 2021 stated that people living in camps in Calais and surroundings have still an insufficient access to basic needs, such as access to water point, food supply, health care, and sanitary facilities. Furthermore, in reaction to the sinking of a small boat during the Channel crossing on 24 November 2021, in which 27 persons died, the Ombudsman reiterated its previous recommendations made in 2015 and 2018.

It asked for the halt of systematic dismantlement in Calais, which appears to be done in complete violation of migrant's fundamental rights. It also underlined that every dismantlement should strictly respect procedures, human dignity and research for durable accommodations. ».

Concernant maintenant l'enregistrement d'une demande de protection internationale d'un demandeur « dubliné », elle peut prendre plus de temps que l'enregistrement d'une demande régulière (c.f. rapport AIDA).

Or, il existe un risque non négligeable que ces 3 éléments (les problèmes liés aux soins de santé, à l'accès à un logement décent et à l'enregistrement d'une demande de protection internationale des demandeurs dublinés) aient une forte incidence négative sur le requérant et partant, un risque de violation de l'article 3 de la CEDH et ce, en raison du profil du requérant.

Tout d'abord, il existe de fortes attaches entre le requérant et la Belgique. Le requérant a fréquenté un établissement d'enseignement scolaire durant son séjour en Belgique⁶. Il a également exercé une activité économique sur le territoire belge en tant que plongeur et commis de cuisine⁷.

L'ONG Caritas a également confirmé la bonne intégration du requérant sur le territoire belge. Dans ce document⁸, est attesté que le requérant a été accueilli dans leur structure Caritas Internal à Liège alors qu'il était encore MENA. La responsable du projet Youth in Transit confirme que durant son séjour dans cette structure, ils ont constaté une « nette évolution du jeune », s'agissant de la gestion de sa vie quotidienne, de ses émotions, de la compréhension de ses droits et devoirs en Belgique, de la gestion administrative, de sa santé, de son budget. Elle atteste aussi que Irfan est « un jeune très agréable qui met tout en oeuvre pour permettre sa bonne intégration », qu'il venait régulièrement dans le collectif, « y était fort impliqué », « curieux, bienveillant et très marrant ».

Cependant, en plus de ses attaches en Belgique, le requérant est particulièrement fragile.

Une attestation⁹ rédigée le 13 mai 2022 par la psychologue scolaire au sein de l'Institut Saint-Laurent où Irfan était inscrit indique que « à la suite d'un incident au centre, dont il n'était pas un protagoniste, Irfan a dû changer de lieu d'hébergement. Il a été beaucoup choqué. Lors de ce changement brutal, Irfan a complètement décompensé. Il a tenté de mettre fin à ses jours, tellement un nouveau déracinement l'a troublé. (...) En arrivant en Belgique et dans son centre, Irfan a rencontré d'autres jeunes qui sont devenus comme sa deuxième famille. (...) Etre séparé de son nouveau « foyer » l'a profondément perturbé. Après son transfert dans un autre centre éloigné de Liège, il s'est régulièrement mis dans des situations de danger

(fugues, errance nocturne, etc.). Cela peut sembler aberrant mais il se sentait plus en sécurité « dans la rue » mais proche de ses repères et des amis. Ses fugues n'avaient qu'un but, le rapprocher de Liège pour pouvoir voir ses amis, mais aussi pour venir à l'école. Il ne voulait pas changer d'école car tous ses repères scolaires sont ici à Liège. Même lorsqu'il dormait dans le centre de Manhay, il faisait tous les trajets pour venir à Liège.

»

Cette fragilité psychologique est confirmée dans une attestation du 21 février 2024 de l'Association live in color¹⁰ : « Dû à son parcours migratoire, ainsi qu'à ses diverses démarches administratives, Monsieur A.(...) I.(...) est extrêmement fragile psychologiquement. Depuis maintenant 4 années, Monsieur vit en Belgique, dans la région liégeoise, où il a su se construire un réseau fort notamment en allant à l'école puis en travaillant dans un restaurant. Monsieur est également suivi au sein de Live in Color, qui l'accompagne depuis avril 2023, et qui lui sert de repère en cas de préoccupations administratives. Nous l'avons donc rencontré à de nombreuses reprises lors de ces derniers mois dans le cadre de ce suivi. L'association, située à Liège, lui permet aussi d'entretenir un réseau et des liens dans cette région. Monsieur A.(...) était mineur lors de son arrivée en Belgique et a fait preuve d'une grande résilience face aux épreuves qu'il a traversé. Monsieur a subi de nombreux traumatismes durant son parcours migratoire, mais également lors d'une venue à l'Office des Etrangers le 23/11/2023, dû notamment à une erreur manifeste d'appréciation qui a mené à son arrestation et sa détention. Ce traumatisme a été attesté par un médecin (Docteur B.(...) N.(...)), qui indique par un certificat médical que Monsieur A.(...) I.(...) doit être accompagné à l'Office des étrangers dans les démarches liées à sa procédure. Monsieur a en effet besoin d'être rassuré et d'évoluer dans une atmosphère stable, ce qui ne peut être le cas s'il devait à nouveau être détenu dans un centre fermé en vue d'un retour vers la France. »

Le Dr. B.(...), dans son attestation du 5 janvier 2024, indique également que le requérant doit être accompagné à ses rendez-vous à l'Office des Etrangers eu égard au traumatisme subi¹¹.

Compte tenu de ce qui précède, le requérant reproche à la partie adverse de ne pas avoir examiné in concreto – ni, d'ailleurs, in abstracto – le risque de traitements inhumains et dégradants qu'il pourrait subir en violation de l'article 3 de la CEDH en cas de retour vers la France.

En effet, eu égard à l'ensemble des documents déposés et du profil du requérant, il apparaît qu'il doit être constamment entouré et qu'un déracinement risque d'engendrer dans son chef des conséquences dévastatrices.

Il va de soi que les conditions d'accueil des demandeurs d'asile en France, si elles peuvent être sans conséquence pour un demandeur d'asile lambda, sans problème psychologique, risquent d'aggraver fortement l'état de santé du requérant.

Or, les conditions d'accueil des demandeurs d'asile en France ont fait l'objet d'une analyse par l'Office des Etrangers en prenant comme base de référence un demandeur d'asile lambda et en ne tenant pas compte du profil particulier du requérant.

La Cour EDH a déjà considéré que l'expulsion/ le transfert par un Etat membre peut soulever un problème au regard de l'article 3 de la CEDH, et donc engager la responsabilité d'un Etat contractant au titre de la Convention, lorsqu'il y a des motifs sérieux et avérés de croire que l'intéressé courra, dans le pays de destination, un risque réel d'être soumis à des traitements contraires à l'article 3 de la CEDH. Dans ces conditions, l'article 3 de la CEDH implique l'obligation de ne pas expulser/ transférer la personne en question vers ce pays¹².

Afin d'apprécier s'il y a des motifs sérieux et avérés de croire que l'étranger encourt un risque réel de traitement prohibé par l'article 3 de la CEDH, Votre Conseil se conforme aux indications données par la Cour EDH. A cet égard, celle-ci a jugé que, pour vérifier l'existence d'un risque de mauvais traitements, il y a lieu d'examiner les conséquences prévisibles de l'éloignement de l'intéressée dans le pays de destination, compte tenu de la situation générale dans celui-ci et des circonstances propres au cas de l'intéressé (nous soulignons) ¹³.

Or, les circonstances propres au cas de l'intéressé (son profil vulnérable) démontrent qu'un transfert en France (en raison des conditions d'accueil et des difficultés y afférentes) du requérant engendrerait dans son chef un risque non négligeable de traitements inhumains ou dégradants.

Le risque de violation de l'article 3 de la CEDH est donc existant dans le cas d'espèce. »

Als bijlagen bij zijn verzoekschrift voegt verzoeker een bewijs van scholing van 12 mei 2022, arbeidscontracten en loonfiches van 2022-2023, een attest van 12 juni 2023 van Caritas International – Youth in Transit, een getuigschrift van de psychologe van 12 juni 2022, een attest van Live in Color van 21 februari 2024 en een attest van dr. B. van 5 januari 2024 (Verzoekschrift, bijlagen 2-7).

2.3.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding artikel 62, §2 van de vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht. Deze verplicht de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen (RvS 27 augustus 2019, nr. 245.324).

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat verzoeker de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}) kent, nu hij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in zijn middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

2.3.3. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen (RvS 13 augustus 2013, nr. 224.475).

2.3.4. De bestreden beslissing tot weigering van verblijf vermeldt uitdrukkelijk het door verzoeker geschonden geachte artikel 51/5 van de vreemdelingenwet als haar juridische grondslag.

Artikel 51/5 van de vreemdelingenwet, dat de omzetting vormt van de Verordening 604/2013/EU, bepaalt het volgende:

“§ 1. Zodra de vreemdeling aan de grens of in het Rijk een eerste of een volgend verzoek om internationale bescherming bij één van de door de Koning ter uitvoering van artikel 50, § 3, tweede lid, aangewezen overheden heeft ingediend, gaat de minister of zijn gemachtigde, met toepassing van de Europese regelgeving die België bindt, over tot het vaststellen van de staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek.

(...)

De bevelscomponent van de bestreden beslissing vindt zijn grondslag in artikel 51/5, §4 van de vreemdelingenwet, dat als volgt is gestipuleerd:

“§ 4. Wanneer de verzoeker om internationale bescherming aan de verantwoordelijke lidstaat overgedragen dient te worden, weigert de minister of zijn gemachtigde hem de binnenkomst of het verblijf in het Rijk en gelast hem zich vóór een bepaalde datum bij de bevoegde overheden van deze staat aan te melden.”

2.3.5. Verzoeker weerlegt in zijn middel nergens de pertinente vaststellingen van de gemachtigde van de staatssecretaris dat hij reeds eerder, met name op 28 januari 2020 en 21 juli 2023 verzoeken om internationale bescherming had ingediend in Frankrijk en dat de Franse autoriteiten op 16 februari 2024 uitdrukkelijk instemden met zijn terugname in toepassing van artikel 18.1, b) van de Verordening 604/2013/EU. In de bestreden beslissing wordt dit als volgt omschreven: *“Op 02.02.2024 verstuurden wij een terugnameverzoek naar de Franse instanties. Zij stemden op 16.02.2024 in met de terugname van betrokkene conform artikel 18(1)b van Verordening 604/2013. Dit akkoord is nog steeds geldig. De Franse instanties vragen betrokkene over te dragen via de luchthaven van Parijs – Charles de Gaulle, hij dient zich aan te melden bij de Préfecture de Police (centre des demandeurs d’asile).”* Verzoeker betwist niet dat de gemachtigde van de staatssecretaris op deugdelijke gronden vaststelde dat Frankrijk in beginsel de verantwoordelijke lidstaat is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming en dat hij aan Frankrijk dient te worden overgedragen.

2.3.6. Verzoeker is evenwel van oordeel dat een overdracht aan Frankrijk een onmenselijke of vernederende behandeling inhoudt zoals bedoeld in artikel 3 van het EVRM, waardoor deze overdracht dient te worden geschorst.

2.3.7. Het door verzoeker geschonden geachte artikel 3 van het EVRM bepaalt het volgende: *“Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”.*

Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) is van oordeel dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat verzoeker in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; *adde* EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66). Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat verzoeker een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen.

Het EHRM stelt in vaste rechtspraak dat het aan verzoeker toekomt om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat hij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754). Indien dit begin van bewijs wordt geleverd, dan verschuift de bewijslast en is het aan de verdragsluitende staat om in dat geval iedere twijfel over het bewijs weg te nemen. Om het risico op foltering of onmenselijke behandeling te bepalen, moet de verdragsluitende staat met name de voorzienbare gevolgen van het terugsturen van de vreemdeling naar het land van bestemming onderzoeken, daarbij rekening houdend met de algemene situatie in het land én de persoonlijke omstandigheden van de vreemdeling (EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (c)).

De bestreden beslissing houdt in dat verzoeker zal worden overgedragen aan Frankrijk, nu hij in dit land reeds eerder een verzoek tot internationale bescherming heeft ingediend. Deze elementen kunnen ook op duidelijke wijze in deze beslissing zelf worden gelezen. Frankrijk is als lidstaat van de Europese Unie gebonden aan het EU-*acquis* dat voorziet in rechten en voordelen die verbonden zijn aan de internationale beschermingsstatus zoals voorzien bij het Gemeenschappelijk Europees Asiel Systeem (GEAS). Er kan dan ook van worden uitgegaan dat het verzoek om internationale bescherming van de betrokkene door de Franse autoriteiten zal worden behandeld volgens de standaarden die voortvloeien uit het Unierecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. In zijn arrest van 19 maart 2019 heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie het wezenlijk belang van het Unierechtelijk vertrouwensbeginsel nog in herinnering gebracht (zie HvJ, 19 maart 2019, nrs. C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a. t. Bondsrepubliek Duitsland, §§83-85).

De eventuele tekortkomingen in de asielpcedure en opvangomstandigheden in Frankrijk vallen alleen dan onder artikel 4 van het Handvest – welk artikel overeenstemt met artikel 3 van het EVRM en waarvan de inhoud en de reikwijdte dus krachtens artikel 52, lid 3, van het Handvest dezelfde zijn als die welke er door genoemd verdrag aan worden toegekend – wanneer die tekortkomingen een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, wat afhangt van alle gegevens van de zaak (zie EHRM, 21 januari 2011, M.S.S. tegen België en Griekenland, § 254). Deze bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is slechts bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en eigen keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, een bad nemen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid, of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (zie in die zin EHRM, 21 januari 2011, M.S.S. tegen België en Griekenland, §§ 252-263). Die drempel wordt dus niet bereikt in situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie meebrengen waardoor deze persoon in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (HvJ 19 maart 2019, Jawo t. Bondsrepubliek Duitsland, nr. C-163/17, §§91-92).

Uit de rechtspraak blijkt dat het in de eerste plaats aan verzoeker toekomt om *in concreto* aan te tonen dat de tekortkomingen in de EU-lidstaat waar zijn verzoek om internationale bescherming zal worden behandeld, deze bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken.

2.3.8. Uit het zogeheten Dublin-interview, dat op 8 mei 2024 van verzoeker werd afgenomen en dat in het administratief dossier is opgenomen, blijkt dat hij zijn verzoek om internationale bescherming in België wenste in te dienen omdat *“Vrienden van mij hebben mij aangeraden om naar België te komen. Ik wist niet veel over België maar zij zeiden dat het een goed land was”*. Verzoeker stelde bezwaren te hebben tegen een overdracht aan Frankrijk om volgende redenen: *“Ik heb bezwaar. Ik wil niet naar Frankrijk omdat ik het in België al heel gewoon ben. Ik heb hier gewerkt en ik ken hier alles al. Sinds mijn vertrek uit Afghanistan wou ik al naar België komen. Nadat ik gerepatriëerd werd door jullie naar Frankrijk heb ik ook geen bescherming gevraagd omdat ik het leven in België gewoon ben. Ik kan België niet achter laten. Ik voel mij niet goed in Frankrijk Ik heb nu ook een Belgische vriendin en ik ben hier naar school gegaan. Ik weet dat als ik hier erkend wordt, dat ik werk heb.”* Wat zijn gezondheidstoestand betreft, stelde verzoeker aan stress te lijden. De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn middel beweert een kwetsbaar profiel te hebben, maar dit kan zeker niet duidelijk uit zijn verklaringen worden opgemaakt. Uit de verklaringen van verzoeker blijkt dat hij bepaalde bindingen met België heeft en zelfs een vriendin zou hebben, waardoor hij het leven hier ‘gewoon’ is, maar hieruit kan niet worden opgemaakt dat de procedure of de opvang in Frankrijk systeemfouten zou vertonen. Uit deze verklaringen van verzoeker tijdens het Dublin-interview blijkt in elk geval niet dat hij na een overdracht naar Frankrijk in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zou terechtkomen.

2.3.9. Verzoeker klaagt zich in zijn middel onder andere over de gebrekkige toegang tot de gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming in Frankrijk en stelt dat er hieromtrent geen garanties bestaan, waarbij hij verwijst naar een rapport van 10 november 2021. Daarnaast klaagt verzoeker zich over bepaalde problemen inzake huisvesting en problemen inzake registratie van het verzoek

om internationale bescherming. Verzoeker verwijst in dit verband ook naar het rapport van C. SALIGNAT en V. PLANES, beschikbaar via de Asylum Information Database - Country Report France, dat werd geüpdatet op 24 mei 2024 (hierna: het AIDA-rapport) waarop ook de gemachtigde van de staatssecretaris zich baseert om de situatie van Dublin-terugkeerders in Frankrijk te beoordelen.

2.3.10. Uit een grondige lectuur van voormeld AIDA-rapport blijkt dat de situatie van Dublin-terugkeerders in Frankrijk bij wijlen ingewikkeld is wat het onthaal betreft, vooral omdat de verzoekers zich met eigen middelen dienen te begeven naar de verantwoordelijke prefectuur, die soms veraf gelegen is van de plaats waar zij in Frankrijk zijn toegekomen. De gemachtigde van de staatssecretaris wijst er in de bestreden beslissing op dat in verzoekers geval blijkt dat de Franse autoriteiten uitdrukkelijk gevraagd hebben om verzoeker over te dragen via de luchthaven van Parijs – Charles de Gaulle en zich aan te bieden bij de *Préfecture de Police (centre des demandeurs d'asile)*, waarbij wordt geconcludeerd dat verzoeker geen verre verplaatsing dient te maken naar het verantwoordelijke departement. Verzoeker weerlegt in zijn middel deze vaststelling niet.

2.3.11. Wat de toegang tot de gezondheidszorg betreft, wordt in het AIDA-rapport, en tevens in de bestreden beslissing, gesteld dat alle verzoekers om internationale bescherming, en dus ook Dublin-terugkeerders, wel degelijk via de universele ziekteverzekering toegang hebben tot de gezondheidszorg. Er werd wel een wachtperiode door de wet voorzien, waardoor asielzoekers gedurende de eerste drie maanden van hun verblijf slechts recht hebben op dringende medische zorgen.

Verzoeker beweert in zijn middel dat zijn recht op toegang tot de gezondheidszorg niet gegarandeerd is. De Franse praktijk inzake toegang tot de gezondheidszorg zal evenwel slechts een onmenselijke of vernederende behandeling opleveren in de zin van artikel 3 van het EVRM indien verzoeker aannemelijk maakt dat hij nood heeft aan een medische follow-up die in Frankrijk niet in het kader van het *“Dispositif Soins Urgents et Vitaux”* (dringende medische hulp) kan worden verstrekt. De Raad stelt vast dat verzoeker op geen enkele wijze door middel van een actueel medisch getuigschrift aantoont dat hij nood zou hebben aan enige medische behandeling, laat staan dat deze behandeling voor Dublin-terugkeerders in Frankrijk niet beschikbaar of toegankelijk zou zijn. Uit de bijlagen bij zijn verzoekschrift blijkt dat een psychologe, die verbonden was aan een Luikse school, in 2022 adviseerde om verzoeker in Luik te laten verblijven, dicht bij de school (Verzoekschrift, bijlage 5) en dat een huisarts op 5 januari 2024 adviseerde om begeleiding te voorzien in zijn contacten met de Dienst Vreemdelingenzaken (Verzoekschrift, bijlage 7). Dit attest bevat geen enkele diagnose, maar stelt enkel dat verzoeker begeleid dient te worden in het kader van zijn contacten met de Dienst Vreemdelingenzaken om zijn rechten te vrijwaren omwille van een *“traumatisme”*. Deze bijlagen laten niet toe te concluderen dat er medische redenen voorhanden zouden zijn die zich verzetten tegen een overdracht naar Frankrijk. In de bestreden beslissing wordt hieromtrent het volgende gesteld:

“Wij ontvingen bij de tussenkomst van de advocaat van betrokkene een brief van vzw Live in Color die betrokkene begeleidt en hierbij een medisch attest (daterend van 05.01.2024) om te verantwoorden dat betrokkene bij zijn aanmelding zou worden vergezeld door zijn advocaat, dit omwille van een psychologisch trauma dat betrokkene bij zijn vorige bezoek aan onze diensten zou hebben opgelopen. We merken op dat het gaat om een attest van een huisarts, er werd geen enkel attest voorgelegd dat aantoont dat betrokkene op dit moment of in het verleden psychologisch of psychiatrisch werd opgevolgd. We benadrukken verder dat betrokkene ondanks het trauma dat hij bij een vorige bezoek aan onze diensten beweert te hebben opgelopen, en dat niet wordt ondersteund door concrete bewijsstukken, toch besloot het land dat verantwoordelijk is gebleken voor het onderzoek van zijn verzoek om internationale bescherming (in casu Frankrijk) te verlaten om opnieuw een verzoek om internationale bescherming in te dienen in België. Betrokkene bevestigde tijdens het persoonlijk onderhoud dat er geen bijzondere procedurele noden zijn, en benoemde hierbij geen lopende, wenselijke of noodzakelijke behandelingen die ontoereikend zijn of die nu niet worden verstrekt, de aangeboden medische verzorging en behandeling is dus adequaat (om een menswaardig antwoord te bieden en de vitale belangen van de verzoeker duurzaam te beschermen). Betrokkene bracht zelf tijdens het persoonlijk onderhoud geen medische problemen of medische attesten aan, hij stelde enkel last te hebben van stress.

We merken op dat de betrokkene tot heden in het kader van zijn verzoek voor internationale bescherming geen attesten of andere objectieve elementen aanbracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Frankrijk verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht een risico impliceren op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Er werden geen elementen aangevoerd die leiden tot het besluit dat in het geval van de betrokkene sprake is van een ernstige mentale of lichamelijke aandoening en een daaruit volgend reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand van de betrokkene in geval van een overdracht en in die mate dat de overdracht een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest zou impliceren.

We benadrukken dat Verordening 604/2013 voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een medische problematiek of speciale noden wordt die informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor de overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat op de wijze omschreven in artikel 32 van Verordening

604/2013. De uitwisseling van informatie conform artikel 32 is niet vrijblijvend en is er uitdrukkelijk op gericht dat de ontvangende lidstaat de nodige maatregelen kan treffen. Dat Frankrijk geen gevolg zou geven aan eventueel conform artikel 32 uitgewisselde informatie wordt niet aannemelijk gemaakt.

We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de medische voorzieningen in Frankrijk niet van een vergelijkbaar niveau als in België mogen worden geacht en dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Frankrijk niet de nodige zorgen zal kunnen verkrijgen.”

2.3.12. Het gegeven dat er in Frankrijk bepaalde problemen rijzen in het opvangnetwerk waardoor niet alle verzoekers om internationale bescherming op deugdelijke wijze kunnen worden gehuisvest, wordt in de bestreden beslissing niet ontkend. De gemachtigde van de staatssecretaris is echter van oordeel dat deze conjuncturele problemen niet als systeemfouten kunnen worden gekwalificeerd waardoor elke Dublin-overdracht naar Frankrijk strijdig zou zijn met artikel 3 van het EVRM:

“Frankrijk kent verschillende soorten opvangstructuren: Accommodation centres for all asylum seekers (CADA), Emergency accommodation for all asylum seekers (HUDA) en Reception and administrative situation examination centres (CAES). Personen die via een Dublinprocedure worden overgedragen aan Frankrijk worden behandeld als ‘gewone’ asielzoeker en kunnen aldus genieten van dezelfde opvangmogelijkheden met als enige uitzondering dat zij geen toegang hebben tot de CADA-centra. (AIDA-rapport p. 111-112) Dit wil natuurlijk niet zeggen dat er geen problemen opduiken in het opvangsysteem van Frankrijk. Ondanks de opgedreven capaciteit van de Franse opvangstructuren blijft het in sommige regio’s moeilijk om iedere asielzoeker van opvang te voorzien en belanden ook in 2023 asielzoekers die recht hebben op opvang soms op straat (AIDA-rapport, p. 120). We zijn van oordeel dat dit niet leidt tot het besluit dat de Franse opvangvoorzieningen dermate structurele tekortkomingen kennen dat niet langer kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.

We betwisten niet dat het geactualiseerde AIDA-rapport kritische bemerkingen plaatst bij onder meer de capaciteit van en de toegang tot de Franse opvangstructuren, maar zijn van oordeel dat het geen aanleiding biedt te besluiten dat personen, die onder de bepalingen van Verordening 604/2013 aan Frankrijk worden overgedragen, systematisch geen toegang krijgen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangstructuren, dat Frankrijk algeheel in gebreke blijft in het opvang bieden aan verzoekers van internationale bescherming en geen inspanningen levert om de opvangcapaciteit te vergroten. Het wijzen op het feit dat in Frankrijk, net zoals in andere lidstaten, problemen kunnen voorkomen betreffende de behandeling van verzoeken voor internationale bescherming en de opvang en begeleiding van verzoekers. Dit betekent niet dat dient te worden besloten dat de procedures voor het verwerven van internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen in Frankrijk dermate structurele tekortkomingen vertonen dat personen die in het kader van Verordening 604/2013 aan Frankrijk worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.”

Verzoeker haalt in zijn middel onder andere problemen aan die gerezen waren met vluchtelingenkampen in Parijs en Calais, maar hij toont niet aan dat hij zal terechtkomen in dergelijke kampen, die overigens ondertussen grotendeels zijn opgedoekt.

2.3.13. Verzoeker gaat vervolgens in op zijn bindingen met België, waarbij hij wijst op zijn opleiding en zijn tewerkstelling gedurende zijn eerdere verblijf in België. De Raad merkt op dat deze elementen verzoekers persoonlijke situatie kenmerken, doch niet toelaten om af te wijken van de criteria om de verantwoordelijke lidstaat te bepalen die zijn opgenomen in de Verordening 604/2013/EU. De gemachtigde van de staatssecretaris overweegt dienaangaande het volgende: *“Betrokkene bezorgde ons middels zijn advocaat verschillende documenten die zijn integratie in de Belgische samenleving moeten aantonen en die laten zien dat betrokkene intussen een eigen sociaal netwerk kon uitbouwen in ons land, het gaat om brieven van vrienden, zijn werkgever, collega’s en attesten van scholen, NGO’s en andere instanties. Dat betrokkene een band zou hebben met België omdat hij hier al lang verblijft is geen criterium dat weerhouden wordt bij het onderzoek naar de verantwoordelijke lidstaat, het doet m.a.w. geen afbreuk aan de verantwoordelijkheid van Frankrijk.”*

2.3.14. Tenslotte wijst verzoeker op zijn bijzondere kwetsbaarheid omwille van traumatische ervaringen. De Raad herhaalt dat er geen medische informatie voorligt die de actuele beweerdde mentale kwetsbaarheid van verzoeker staft.

Uit het administratief dossier blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris op 1 februari 2024 oordeelde dat er in hoofde van verzoeker geen bijzondere procedurele noden waren. Bij het afleggen van zijn verklaringen tijdens het zogeheten Dublin-interview op 8 mei 2024, maakte verzoeker enkel gewag van stress, maar niet van een bijzondere mentale kwetsbaarheid. Door thans in zijn middel terug te grijpen naar een getuigschrift van de psychologe van 13 mei 2022, het attest van dr. B. van 5 januari 2024 en het schrijven van *Live in Color* van 21 februari 2024 waarin vooral zijn administratieve detentie wordt bekritiseerd,

slaagt verzoeker er niet in aan te tonen dat zijn voorgehouden trauma een overdracht naar Frankrijk in de weg zou staan.

2.3.15. Verzoeker heeft niet aangetoond dat de problemen, die in Frankrijk rijzen inzake de behandeling van verzoekers voor internationale bescherming en de opvang en begeleiding van asielzoekers, inhouden dat de procedures inzake internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen in Frankrijk dermate structurele tekortkomingen vertonen dat personen die in het kader van Verordening 604/2013 aan Frankrijk moeten worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling.

2.3.16. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 3 van het EVRM. Verzoeker toont ook niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris zou zijn uitgegaan van onjuiste feitelijke of juridische gegevens of op kennelijk onredelijke wijze tot het besluit zou zijn gekomen dat verzoeker dient te worden overgedragen aan de Franse autoriteiten. Er werd geen motiveringsgebrek aangetoond.

Het enig middel is ongegrond en bijgevolg niet ernstig.

2.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

2.4.1. In het verzoekschrift voert verzoeker het volgende aan betreffende (het belang en) het moeilijk te herstellen ernstig nadeel:

« a.

En droit

La suspension de l'exécution ne peut être ordonnée que si des moyens sérieux susceptibles de justifier l'annulation de l'acte contesté sont invoqués et à la condition que l'exécution immédiate de l'acte risque de causer un préjudice grave difficilement réparable.

Cette dernière condition est entre autre remplie si un moyen sérieux a été invoqué sur la base des droits fondamentaux de l'homme.

b.

En fait

En l'espèce, un moyen sérieux a bien été invoqué sur base d'un droit fondamental de l'homme, à savoir, l'article 3 de la CEDH consacrant le droit fondamental à un traitement digne.

En effet, il a été démontré qu'il existait un risque que le requérant soit soumis à des traitements prohibés par l'article 3 de la CEDH en cas de transfert en France, en raison de son profil vulnérable. »

2.4.2. Verzoeker verbindt zijn nadeel aan de omstandigheden waarin hij als asielzoeker in Frankrijk zou terechtkomen, die volgens hem een schending zouden uitmaken van artikel 3 van het EVRM omwille van zijn kwetsbaar profiel.

2.4.3. Uit de bespreking van het middel hierboven is evenwel gebleken dat geen schending van de artikelen 3 van het EVRM aannemelijk werd gemaakt, en dat verzoeker zijn voorgehouden kwetsbare profiel evenmin heeft aangetoond, waardoor er *in casu* geen sprake lijkt te zijn van een evident nadeel.

Het bestaan van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel in hoofde van verzoeker werd niet op afdoende wijze aangetoond.

Uit wat voorafgaat volgt dat niet voldaan is aan de drie cumulatieve voorwaarden om over te gaan tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien juni tweeduizend vierentwintig door:

F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

F. BROUCKE

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

F. BROUCKE

F. TAMBORIJN